

In onze vorige nieuwsbrief ‘Terug naar de oorsprong’ hadden wij het over de start in 1992 van de katholieke missie in Mongolië. Twee pioniers leven nog: de Belgische pater Robert Goessens werkt in Japan en pater Gilbert in zijn thuisland de Filippijnen, terwijl de geliefde bisschop Wens Padilla in 1918 het aardse ruilde met het eeuwige.

Het verhaal van CICM (Scheut) en Mongolië begon al veel vroeger dan na de Democratische Revolutie in 1990. Stichter Theophiel Verbist en zijn vroege medebroeders baanden meer dan 100 jaar terug een pad door de steppe in Binnen-Mongolië (China). Barre weersomstandigheden, de taal en een schijnbaar moeilijke toegankelijkheid voor het evangelie bij de Mongolen maakten het hen niet gemakkelijk. Toen ze door het communistische regime gedwongen het land verlieten, zou het aantal katholieken onder de Mongolen op 2000 afgeklopt zijn.

Vandaag na 30 jaar missie in buiten-Mongolië staat de teller op ongeveer 1300 katholieken. De tijden zijn weliswaar veranderd. Wij kunnen tegenwoordig rekenen op de moderne technologie en communicatie.

Het weer is hetzelfde gebleven maar nu hebben wij betere kledij en middelen om het in onze huizen gezonder en aangenamer te maken. De aandacht bij de Mongolen voor het evangelie is nog steeds niet groot. De uitdagingen en problemen bekijken wij en de vele collega’s missionarissen anders en misschien een tikkeltje minder moedig.

Een gezamenlijk besluit: de Kerk in Mongolië groeit traag.

Als we het aantal bekijken, niet echt een succesverhaal en precies weinig reden tot feest vieren.

Het vieren van een jubileum gaat niet altijd om tastbare prestaties. Het is erkennen wat God in en door ons gedaan heeft, de reis door de steppe die wij samen met de Mongoolse bevolking afgelegd hebben.

Uit het artikel van Simon Mputu, CICM